

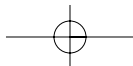
Estevanac

A la manera d'Octavio Paz

ANTONI XUMET ROSSELLÓ

Estevanac. *Mit.* Animal fabulós mida tàper. En l'antic imaginari se'l descrivia proveït d'un cervell plenament desenvolupat amb la capacitat innata de confegir paraules dotades de sentit. Altres llegendes contenen que la seva comesa no era altra que nodrir-se de tot un detallat catàleg de símbols com ara bosc, fulles, camins, flors seques o vent, per citar-ne només alguns, i incorporar-los a la seva experiència vital amb la finalitat de créixer (això és, evolucionar) amb dignitat sense perdre un punt d'innocència. A l'actualitat molts declaren haver-lo vist pels nostres paratges, en recers allunyats, amb una fràgil claror als ulls que ben bé podria ser la nostàlgia. *Ling.* Estil de vers, també anomenat vidalibonafontjà, l'especial característica del

estev 7 anac

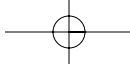

qual és saber transmetre, mitjançant un aconseguit equilibri d'ironia i introspecció, la dosi justa de lirisme sense caure en l'autocomplaença ni la banalitat. *Lit.* Moviment que va marcar l'origen de la maduresa poètica d'Amadeu Vidal i Bonafont cap a un discurs més concret i solar. *Rel.* Doctrina poètica basada en el respecte de la forma i el contingut sota la premissa inexcusable de la coherència. Els qui professen aquesta doctrina. *Sociol.* Terme usat sovint per designar el fet artístic que, a través de la paraula, aconsegueix establir un diàleg entre forces oposades (un mateix i el seu subconscient). *Heràld.* No es té constància de cap reproducció fidel ni autèntica. La més fiable, descrita pel mateix poeta, sembla tenir les faccions aèries i fràgils dels somnis. *Ling.* Paraula comuna a totes les llengües per designar que la veritat fa mal i el cor sovint enganya. Que no és cap verí l'esperança. *Med.* Malaltia comuna a les nostres lletres d'ignorar els mèrits de la pròpia collita. Es manifesta sobretot en lectors epitelials, també anomenats de superfície, als quals mareja la sola menció del viatge introspectiu. *Bot.* Flor transparent que creix en llocs deserts i que fuig conscient de la pol·lució sentimental i de l'humus espès de mala bava (*Jasminum joanicus*). Segons l'estació té el color de l'amor i de la pèrdua. *Quím.* Aliatge perillós de sentiments que en

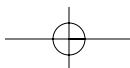
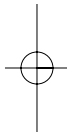
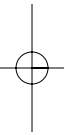
contacte amb una ànima pot provocar sobtades expressions de gratitud. *Meteor.* Vent fort, ruixats, bonança, oratge, sempre girant cap a bon temps. *Ocult.* Dins l'argot de l'ocultisme, té la virtut de no ocultar res. Al contrari, se li endevina un despullament progressiu, en benefici del missatge. *Psic.* Actua com a pregunta: i si, en el fons, sempre estimam contra algú? *Zool.* Aràcnid que té el cos dividit en cefalotòrax i abdomen la part posterior del qual forma una cua estreta proveïda a la punta d'un fibló verinós (*Buthus occitanus*). Escorpí en algunes zones de la Catalunya central. *Hist.* Poesia, història personal, transferible en aquest cas, on no és difícil emmirallar-s'hi. Perquè tenim plena consciència que tan aviat s'apropa com s'allunya, Estevanac homenatja la vida. Els seus dies. Les seves nits.

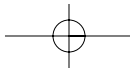
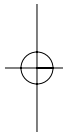
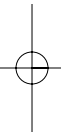
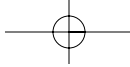
• • •

Estevanac

Bosc

Avanço sobre un cruiximent de fulles,
per camins vaporosos sense fites.
S'ennuola la lluna i el bosc xiscla
com un despertador d'enyor: desvetlla
el riu que plora dins la cantimplora,
la molsa humida amb olor de pessebre,
el mapamundi en una roca amb líquens.
A les palpentes, els estanys opacs
són miralls famolencs que han oblidat
les escenes que els van omplir de vida.
Murmuro: mare, pare. No responen.
Són al seu bosc, murmurant: mare, pare.

Previsió del temps

Un dia tindrè fred. Et veuré
boirosa entre sediments als ulls
i ja no recordaré el teu rostre.
Seràs gairebé silenci, pluja
d'un núvol estèril que no mulla.
No servirà haver rigut amb tu.
No servirà haver-te conegut
en un revolt màgic de la vida.
No servirà haver-te desitjat
dia i nit, exàmens i vacances.
Un dia ens creuarem pel carrer
com punyals d'oblit, i tindrè fred.

Doma

Tenim nou anys, deu i onze. Mira'ns:
tres germans primitius i salvatges
que el món, amb l'esforç dels ascendents,
intenta domesticar amb l'esquer
efímer d'un nou àpat. Però,
quan l'àvia s'aixeca de taula
per anar a treure la carn del foc
i ens diu mengeu bé i no feu el pòtol,
així que gira cua, ens servim
les bledes amb les mans, i xuclem,
i les engolim amb gran brogit,
eufòrics, immunes al futur.

Palmarès

Medalla d'or a Moscou vuitanta
a la cara infantil de set anys.

Medalla d'or el vuitanta-quatre
pel pastís de móres de secà
que vaig fer amb l'ajuda de la mare.

Nou medalles d'urani a Seül
per nou amors platònics intactes.

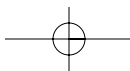
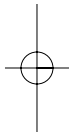
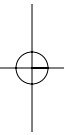
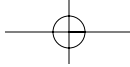
Diploma als jocs del noranta-dos
en descens de barrancs sense treva.
(Amnèsia absoluta d'Atlanta).

Sense classificar-me per Sydney.

Pare d'un nadó amb dòping a Atenes.

Mosquits

Cau la nit, amor, com un mirall
damunt nostre. Vénen tots de cop.
I sentim l'ànima de la lluna
com ens travessa la pell. Zumzegen
per la volta dels ulls, suïcides,
amb la mirada plena d'agulles
cap al color líquid de la mort.
Tu, porugament reculls la roba
i m'expliques, amb veu rogallosa,
que t'has d'allunyar d'aquí, de pressa,
cap al recer d'una nit benigna,
fumigada, neta de poetes.

Revolts

Condueixo per una carretera
de les que duen a la fi del món,
amb l'amor entelat al moll dels vidres.
No veig res. Ni vull veure-ho. Condueixo
sota la pluja morta dels records.
I no avanço. I t'espio molt sovint
a través del retrovisor gebrat.
Quan bategues, ¿comprends que ets el motor
biològic del cotxe, el foc serè
que m'alimenta amb somnis pel clatell,
la cruel melangia d'un futur
inabastable a la llum dels miralls?

Salamandra

M'esperava en un clot de la fageda
enregistrant octubres en silenci.
Maldestrament, com una taca viva
de l'humus amb olor de terra molla,
ha avançat sense mirar-me, espiant-me
com una esclatxa encesa de tardors.
Amb el seu cos elèctric m'ha predit
que era en va la fugida, que el boscatge
m'engoliria amb un batec de pluja
i de fulles sense arbre. Que a partir
d'aquell instant viuria malferit
per l'àcid inclement de la bellesa.

Postal

Captiu del cel rogenic d'una postal,
t'imagino entre els núvols que s'acosten
inútilment. Jo ja sé que el paisatge
enllaunat no conté cap resta tèbia
del teu cos diluït en plats de sopa
ja fa temps freda i amb grumolls d'enyor.
Però sento l'alè d'aquest coàgul
de cel roent com m'aboca a la gèlida
tartera dels records i, a poc a poc,
des del fons mat de la fotografia,
la teva veu retorna un vent febrós
com un cruel incendi en diferit.